spolupůsobil při rozšiřování zpráv, že se jeho klienti pokoušeli za veliký honorář získati ho za obhájce pro osobu obviněnou z trestného činu proti československému státu. Odvolatel nenapadá zjištění skutečností, z nichž kárná rada dospěla k úsudku, že se ono spolupůsobení obviněného stalo za účelem nedůstojné reklamy a nekalé soutěže, nýbrž poukazuje k tomu, že prý jest ctí pro celý advokátský stav, odmítl-li převzíti obhajobu vojenské zrady, nabízenou mu za skvělých finančních podmínek, a že není reklamou, potvrdí-li advokát k dotazu žurnalistů, že z národních důvodů odepřel hájiti špiona. Ale těmito vývody se odvolatel jen marně pokouší odvrátiti pozornost od podstaty kárné věci, která byla v napadeném nálezu správně vystižena. Odvolání není tudíž ani v tomto bodě opodstatněno.

Čís. 158 dis.

Příčí se ustanovením §§ 9 a 10 adv. ř. (porušuje povinnosti povolání), zastupoval-li advokát ve vyrovnacím řízení dlužníka i věřitele, třebaže tito souhlasili s nabízenou kvotou a vyrovnací řízení skončilo zpětvzetím vyrovnacího návrhu.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1932, Ds I 28/32.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl, slyšev generálního prokurátora, v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze 14. dubna 1932, pokud jím byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinosti povolání.

Důvody:

Odvolání nebylo shledáno opodstatněným. Odvolatel napadá nález, pokud jím byl uznán vinným přečinem porušení povinnosti povolání, pro nesprávné právní posouzení, ano prý čin, z něhož je viněn, nelze podřaditi pod ustanovení § 10 adv. řádu o rozporu zájmů. Obviněný dopustil se onoho kárného přečinu podle výroku nálezu tím, že při vyrovnacím řízení zastupoval dlužníka a celou řadu věřitelů. V důvodech nálezu je zjištěno, že obviněný doznal skutkovou podstatu za vinu mu dávanou, že však uvedl ke své obhajobě ve vyjádření z 30. října 1930, že pro vyrovnacího dlužníka vyhotovil jen vyrovnací návrh, že pak ho již nezastupoval, že, když převzal zastoupení věřitelů, nebyl již zástupcem dlužníka, a že při ústním líčení obhájce obviněného k tomu dodal, že v souzeném případě k vyrovnání nedošlo a žádný rozpor ani nevznikl. Tato zjištění nejsou napadena. Podal-li obviněný v dlužníkově zastoupení návrh na zahájení vyrovnacího řízení, který byl, jak ze spisů o vyrovnacím řízení vidno, podle § 2 vyr. řádu řádně sepsán a doložen, a zastupoval-li pak v témže vyrovnacím řízení celou řadu věřitelů, příčí se tento jeho postup nepochybně ustanovením §§ 9 a 10 adv. řádu. Hledíc k řádnému vyhotovení a doložení návrhu na zahájení vyrovnacího řízení, jest předpokládati, že dlužník před tím zpravil obviněného o svém majetkovém stavu a že na podkladě této zprávy byl pak

obviněným sepsán onen návrh, by odpovídal zájmům dlužníkovým. I kdyby bylo správné tvrzení obviněného, že nebyl již zástupcem dlužníkovým, když převzal zastupování věřitelů, nelze tento jeho postup uvésti v soulad s povinnostmi uloženými advokátu v § 9 odst. 1 první věta, § 10 odst. 1 adv. řádu. Zájmy dlužníka a věřitelů, i když hodlají ujednati poctivé vyrovnání, se přece jen nekryjí. Je na snadě, že snaha věřitelů směřuje k tomu, by docílili vyrovnací kvotu pokud lze zvýšenou nad nejnižší zákonnou kvotu, po případě i splatnou v kratší době, než zákon připouští. Snaha dlužníkova má pochopitelně směr opačný. I kdyby tedy bylo správné tvrzení obviněného, že zastupoval ve vyrovnacím řízení věřitele, kteří vesměs souhlasili s přijetím nabízené 35% kvoty, nebyl tím ještě vyloučen rozpor zájmů. Vždyť za vyrovnacího řízení mohli věřitelé obviněným nezastoupení namítati, že stav aktiv a pasiv dlužníkem udaný neodpovídá skutečnému stavu a v důsledku toho požadovati zvýšení kvoty, která by pak musila ovšem platiti pro všechny věřitele. Tu by pak zřejmě mohl nastati rozpor mezi zájmy dlužníka, kterého odvolatel zastupoval při zahájení vyrovnacího řízení, a zájmy věřitelů, jichž zastupování převzal později.

Okolnost odvolatelem uplatňovaná, že rozpor zájmů vůbec nenastal, ano vyrovnací řízení skončilo zpětvzetím vyrovnacího návrhu (podle § 37 vyr. ř.), je nerozhodná, jak již v kárném nálezu bylo správně dovoděno, neboť k naplnění skutkové povahy podvojného zastupování ve smyslu § 10 adv. řádu stačí již možnost vzniku onoho rozporu zájmů. Nerozhodné je i, z jaké pohnutky obviněný převzal sepsání vyrovnacího návrhu. Ostatně plyne ze spisů o vyrovnacím řízení, že obviněný podal v zastoupení dlužníka návrh na zahájení vyrovnacího řízení dne 11. července 1930, že podáním ze dne 15. července 1930 doplňoval tento návrh a že podáním z 5. srpna 1930 doplňoval a opravoval adresy věřitelů. Teprve podáním z 1. října 1930 oznámil zároveň s dlužníkem okresnímu soudu, že ho dlužník pověřil jen vypracováním návrhu na zahájení řízení vyrovnacího a jeho podáním k soudu, že však dlužníka nezastupuje v dalším řízení na to následujícím a že mu vypovídá plnou moc založenou ve vyrovnacích spisech. Obviněný podal v tomto vyrovnacím řízení v zastoupení věřitelů od 17. do 30. července 1930 řadu přihlášek, připojiv k nim příslušné plné moci, a v době od 6. do 14. srpna 1930 znovu řadu dalších přihlášek věřitelských, doložených plnou mocí. Alespoň první skupina přihlášek stala se tedy v době, kdy obviněný podle spisů ještě zastupoval dlužníka, čině jeho jménem další podání na soud. Proto se závadný postup obviněného tím více příčí ustanovení §§ 9 a 10 adv. řádu, takže odsuzující výrok je plně ospravedlněn. Neodůvodněné odvolání nemohlo proto míti úspěch.

Čís. 159 dis.

Proti usneseniu disciplinárneho súdu advokátskej komory, ktorým bolo pominuté nariadiť disciplinárne pokračovanie proti advokátskemu osnovníkovi, odvolanie nie je prípustné.

(Rozh. z 19. decembra 1932, Ds III 6/32.)